

ρονομικού μερίδιου ή ενός είδους «συζυγικού εξαιρέτου»⁴⁰. Γι' αυτό και αποτελούσε αντικείμενο σωρείας δικών της εποχής εκείνης, που έφθαναν στα εκκλησιαστικά ή κοινοτικά κριτήρια. Χαρακτηριστική μάλιστα είναι μια όμοια δίκη του έτους 1817 επί διεκδίκησης μεταξύ της αδελφής του θανόντος και της επιζώσης συζύγου του, κατά την οποία το επισκοπικό κριτήριο της Σκύρου, κρίνοντας «κατά τους ιερούς νόμους» υποχρέωσε την αδελφή να δώσει ένα χρηματικό ποσό στη χήρα του «ως κληρονομικήν μοίρα και αφιέρωμα»⁴¹.

Πάντως στη σχολιαζόμενη υπόθεση της 14/3/1831 εφόσον επρόκειτο για ομολογημένη οφειλή, το ειρηνοδικείο δεν είχε κανένα λόγο να εξετάσει την αιτία αυτής και σωστά αποφάσισε μόνο για την τακτοποίηση της εξόφλησής της. Γι' αυτό ίσως και δεν θεώρησε κανένα διάδικο ως ηττημένο και συμψήφισε τα δικαστικά έξοδα⁴². Εκρίνε τέλος ότι, λόγω ποσού, η απόφαση μπορούσε να εφεσιβληθεί εντός 24 ωρών. Εφόσον όμως μετά την ανακοίνωση της απόφασης οι διάδικοι δεν εκδήλωσαν τέτοια πρόθεση εντός της ταχθείσης προθεσμίας η απόφαση δημοσιεύτηκε και κατέστη ανέκκλητη, όπως βεβαιώνει η παρά πόδας σχετική εγγραφή του γραμματέα.

Συμφωνία αρραβώνος με ποινική ρήτρα.

Αθέτηση εκ μέρους μνηστήρα. Μερική συνυπευθυνότητα πεθερού.

1831 Μάρτιος

Ἀριθ. 6

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Ἀναγνοῦν τὸ πρὸς τὸ Εἰρηνοδικεῖον τοῦτο τὴν 21 Φεβρουαρίου 1831 ἔγγραφον τοῦ Θεοφιλεστάτου ἀγίου Σκύρου μετὰ τῶν αὐτοῦ κληρικῶν δι' οὗ ἀναφέρει ὅτι ὁ Γεώργιος Γιαννάκη ἀρράβωνιασθεὶς τὴν θυγατέρα τοῦ παπα-κὺρ Δημητρίου Ἀνδρέου καὶ διατρίψας ὁ αὐτὸς Γεώργιος εἰς τὸ ὁσπίτι τοῦ παπᾶ χρόνον ἕνα καὶ

40. Βλ. σχετικῶς Ξ. Α ν τ ω ν ι ᾶ δ η, Το κρεββατοστρώσι. Συμβολή στην έρευνα του κληρονομικού δικαιώματος του επιζώντος συζύγου στην τουρκοκρατούμενη Σκύρο, *Αρχαίο Ευβοϊκῶν Μελετῶν*, τ. ΚΣΤ (1984-85), σ. 73 επ.

41. Ξ. Α ν τ ω ν ι ᾶ δ η, ὁ.π., σ. 118.

42. Ανερχόμενα σε 2,50 φοίνικες, ἥτοι 6 γρόσια καὶ 20 παράδες. Σε μια προηγούμενη απόφαση της 11/3/1831 του ίδιου ειρηνοδικείου Σκύρου αναφέρεται ὅτι οἱ οφειλόμενοι 160 φοίνικες συμποσούνται σε 400 γρόσια, που σημαίνει ὅτι ἡ ἰσοτιμία φοίνικα καὶ γροσιού ἦταν τότε 1 πρὸς 2,5. Παρά το επίσημο νόμισμα του φοίνικα, ὁ κόσμος συναλλασόταν συνήθως με τούρκικα γρόσια καὶ παράδες πρὸς βλ. G. M a u r e r, ὁ.π., σ. 348.

μήνας ενέα καὶ ὅτι εἰς τὸ ἀναμεταξύ τούτου τοῦ διαστήματος ἐλθὼν ψυλὸν σκάνδαλον μεταξύ των δὲν ὑπόμηνεν ὁ Γεώργιος νὰ γενῇ ἢ κατὰ νόμον διαίρεσις ἀλλὰ ἀφύσας τὰ συμφωνιθὲν γεγραμμένα ἀδρεβονιάσθη μετ' ἄλλης, καὶ ὅτι ἡ κλήρα ἀποφασίζει νὰ δώσῃ ὁ Γεώργιος Γιαννάκης πρὸς τὸν παπα-Δημήτριον Ἀνδρέου κατὰ τὸ γεγραμμένον συμφωνητικὸν φοίνικας διακοσίους, ἀριθ. 200 καὶ ὅτι τὸ εἰρηνοδικεῖον νὰ καθ' ὑποβάλλῃ τὸν Γεώργιον Γιαννάκη νὰ δώσῃ ταῖς διακόσιαις φοίνικας.

Τὸ εἰρηνοδικεῖον τοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 18 κλήσεως ἐπροσκάλεσεν τὸν λεχθέντα Γεώργιον Γιαννάκη καθ' ὑποβάλλον αὐτὸν νὰ δώσῃ ταῖς ὡς εἴρηται φοίνικας διακοσίους, ὡς τις ἔδωκεν ἀναφορὰν πρὸς τὸ εἰρηνοδικεῖον τοῦτο τῇ 25 Φεβρουαρίου 1831 δι' ἧς ἀναφέρει ὅτι ἡ ἱερὰ κλήρα ἐγένεν χωρὶς νὰ εἶναι καὶ αὐτὸς ἐκεῖ καὶ ὅτι τὸ συμφωνητικὸν ἐγγραφον ἐγένεν δίχος τῆς θελίσεώς του καὶ ὅτι εἰς αὐτὸ δὲν ὑπογράφθῃ καὶ ἂν ἤδη παρουσιάζεται συμφωνητικὸν δύναται νὰ βαλθῇ εἰς ὄρκον ὁ γραφεὺς τούτου ἂν εἶδεν αὐτὸν ἢ τοὺς γονεῖς του· καὶ ὅτι ὁ παπα-Δημήτριος ἐφυγεν πρῶτος τῇ συμφωνίᾳ ἐγγράφος ἢ ἀγράφος κοιούτων παρουσία εἰς πολλοὺς πῶς δὲν τὸν θέλει καὶ ἅς ὑπανδρευθῇ καὶ ὅτι τούτου ἀκούσαντες οἱ γονοῖς τοῦ Γεωργίου Γιαννάκη ἔβαλαν μεσίτας διὰ νὰ γένῃ ἡ ἔννοσις, τὸν παπα-Δημήτριον Οἰκονόμου, τὸν Δημ. Ἀντωνάκη καὶ Δ. Μπογιατζῆ καὶ δὲν ἔστεργαν ἀλλ' ἐζήτει τῆς Ἄννας τοῦ Δαυνοῦλη τὸν υἱὸν διὰ γαμβρὸν τὴν ὁποίαν Ἄνναν παριστᾷ μάρτυρα μετὰ τοῦ Ἀντωνίου παπα-Ζαχαρίου καὶ γέρου Τζακλάρη, κληθέντες οἱ εἰρημένοι μάρτυρες ἐπαρησιάζθησαν ἐντὸς τοῦ εἰρηνοδικείου τούτου κατὰ τάξιν καὶ ἐπαχθεῖς πρὸς αὐτοὺς ὁ κατὰ νόμον ὄρκος ὁ μὲν παπα-Δημήτριος Οἰκονόμος γραφεὺς τοῦ συμφωνητικοῦ μαρτυρεῖ ὅτι ἀληθῶς δὲν ἦτον παρὼν ὁ Γεώρ. Γιαννάκη ὅταν ἐγράφετο τὸ συμφωνητικὸν οὐδὲ ὑπογράφθῃ εἰς αὐτὸ, μετὰ δύο ὁμῶς ἡμέρας τὸν ἐπύρεν ὁ παπα-Δημήτριος Ἀνδρέου καὶ ἐπύρεν εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Γεώρ. Γιαννάκη καὶ ἐπ' εὐχισθέντες αὐτοῦ ἔλαβεν εἰς χεῖρας τοῦ ὁ Γεώρ. τὸ συμφωνητικὸν ἐγγραφον καὶ ποιήσας μετὰ νιαν τὸ ἐνχείρισεν τοῦ γραφέως παπα-Δημητρίου Οἰκονόμου κατὰ τὴν συνήθειαν τῆς πατρίδος μας. Ὁ αὐτὸς παπα-Οἰκονόμος εἰς τὴν κατὰ αὐτοῦ ἐξέτασιν μαρτυρεῖ ὅτι καθὼν καιρὸν ἐμάλοσεν ὁ παπα-Δη. Ἀνδρέου μετὰ τοῦ γαμβροῦ τοῦ Γεώρ. ἐμεσύτευσε εἰς τὸν παπα-Δημήτριον νὰ δεχθῇ τὸν γαμπρὸν του καὶ δὲν ἠθέλισεν νὰ τὸν δεχθῇ. Ὁ δὲ Δ. Ἀντωνάκη κατὰ τὴν ἐνορκον αὐτοῦ ἐξέτασιν μαρτυρεῖ ὅτι μὴδὲ βαλθῆς ἀπὸ τινος εἶπε τοῦ παπά δις καὶ τρίς νὰ δεχθῇ τὸν γαμπρὸν δὲν ἔστεργεν μ' ὅλον ὅπου τοῦ εἶπεν πῶς θὰ πάρει ἄλλην γυναῖκα ὁ γαμπρός του Γεώρ. δηλαδὴ τὴν κόρην τῆς Ἄννας τοῦ Μαστρογιάννη.

Ἡ Ἄννα τοῦ Δαφνοῦλη ἐνόρκος μαρτυρεῖ ὅτι ὁ παπὰς οὐδὲ ἄλλος τις δὲν ἐπύρεν νὰ ζητήσῃ τὸν υἱὸν τῆς γαμπρὸν εἰς τὴν κόρην τοῦ παπά, ἀλλ' αὐτὴ τὸ εἶπεν τοῦ υἱοῦ τῆς ἐξ ἰδίας τῆς διὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ἀπὸ ἄλλω μέρος καὶ ἠκούσθη ὁ λόγος παρ' αὐτῆς εἰς πολλούς.

Ὁ γέρων Τζακλάρης μαρτυρεῖ ὅτι ἤκουσεν ἀπὸ διαφόρους ἀνθρώπους τοὺς ὁποίους καὶ δὲν ἐνθυμεῖται ὅτι ὁ παπα-Δη. Ἀνδρέου θὲ νὰ πάρῃ τὸν υἱὸν τῆς Ἄννας Δαυνοῦλη.

Ὁ δὲ Ἀντώνιος παπα-Ζαχαρίου μαρτυρεῖ ὅτι καὶ αὐτὸς ἀπὸ διαφόρους ἀνθρώπους τὸ ἤκουσεν ὡς καὶ ὁ γέρων Τζακλάρης, τὸν ἤκουσε ὅμως καὶ ἀπὸ τὸν Μιχαλάκη υἱὸν τῆς Ἄννας Δαυνοῦλη. Ἐρωτηθεὶς ἀπὸ Γεώργιον Γιαννάκη μέσα εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ ἰδίου Ἀντώνη ὅτι θέλει νὰ πάρῃ τὴν κόρην τοῦ παπα-Δη. Ἀνδρέου καὶ ὅτι ὅλος ὁ κόσμος τὸ ἤξεύρει καὶ αὐτὸς τί νὰ τὸ κρύψῃ.

Καὶ ἐπομένως θεωροῦν

Α) Ὅτι αἱ μαρτυρίαι ὅπου πρωτίνει ὁ Γεώργιος Γιαννάκης δὲν εἶναι καθὼς πρωτίνει διὰ ἀναφοράς του.

Β) Ὅτι ὁ παπα-Δη. Ἀνδρέου δι' αἰτήσεως καὶ μεσίταις ἀνθρώπων εὐ-ὑπολήπτων δὲν ἤθελεν νὰ δεχθῇ τὸν γαμπρόν του μ' ὅλον ὅτι ὅπου τοῦ εἶπον τὸ ἀποβισόμενον.

Δι' ὃ ἀποφασίζει

Α) Ὁ Γεώργιος Γιαννάκης διὰ τὴν ἀταξίαν τοῦ ὅπου χωρὶς διαιρέσεως τῆς πρώτης ἀρράβονίας ἀρρεβονιάσθη μετὰ ἄλλης καὶ κατὰ συνέπειαν ἐγγράφου τῆς Ἱερᾶς κλήρας καὶ τοπικὸν συνήθειον νὰ δώσῃ πρὸς τὸν παπα-κυρ Δ. Ἀνδρέου φοίνικας ἑκατὸν εἴκοσι, ἀριθ. 120.

Β) Ὁ παπα-κυρ Δη. ἐπειδὴ δὲν ἐδέχθη τὸν γαμπρόν του ὅταν ἐζήτει τὴν ἔνοσιν νὰ χάσῃ φοίνικας ὀγδοήντα, ἀριθ. 80.

Γ) Ὁ Γεώργιος Γιαννάκης νὰ πληρώσῃ τὰ δύο μερίδια τῶν δικαστικῶν δικαιωμάτων.

Ἡ ἀπόφασις ἐκκαλεῖται ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρῶν

Ἐθεωρήθη καὶ ἀποφασίσθη

Τῇ 26 Μαρτίου 1831 ἐν Σκύρῳ

Ὁ εἰρηνοδίκης

Κ. Σπύνης

Ὁ Γραμματεὺς
Σικύρης Παπάζογλου

Δημοσιεύθη ἀνέκλητος

Υπόμνημα

Πολύπλοκη οικογενειακὴ υπόθεσις που ἀντανακλά ὀρισμένους ὅψεις τῶν ηθῶν

της σκυριανής κοινωνίας της εποχής καθώς και την επιβίωση εθιμικών κανόνων της συναλλακτικής πρακτικής.

Ο Γεώργιος Γιαννάκης κατά τον Ιούνιο του 1829 είχε αρραβωνιαστεί τη θυγατέρα του παπα-Δημήτρη Ανδρέου. Από το κείμενο δεν προκύπτει σαφώς ποιον τύπο μνηστείας είχαν ακολουθήσει. Στο σκυριανό αρχείο εγγράφων υπάρχουν αρκετά στοιχεία που μας πείθουν ότι από την περίοδο της τουρκοκρατίας εφαρμόζονταν και οι δύο γνωστοί τύποι του βυζαντινού δικαίου, δηλαδή της ιερολογημένης μνηστείας, την οποία αποκαλούσαν «μισοβλογιά» και της άτυπης μνηστείας που σαν «αρέσκεια των ανθρώπων» γινόταν με απλή συμφωνία (δια ψιλών γραμμάτων)⁴³. Στην περίπτωσή μας η ανάμιξη του κλήρου κάνει πιθανότερη την υπόθεση ότι επρόκειτο για ιερολογημένη μνηστεία. Φαίνεται όμως ότι παράλληλα είχε γίνει και έγγραφη συμφωνία που περιλάμβανε και ποινική ρήτρα 200 φοινίκων σε βάρος εκείνου που θα διέλυε τον αρραβώνα.

Πάντως ο αρραβώνας αυτός δεν ευτύχησε. Για άγνωστη σε μας αιτία η σχέση διαταράχτηκε («ήλθεν ψιλόν σκάνδαλον») και ο γάμος δεν έγινε, ο δε μνηστήρας χωρίς να ακολουθήσει τη διαδικασία της επίσημης λύσης της μνηστείας, προχώρησε σε νέο αρραβώνα με άλλην.

Κατόπιν αυτού, βάσει του όρου του συμφωνητικού, ο πατέρας της μνηστής προσέφυγε στην κρίση του δεσπότη και των κληρικών, οι οποίοι στηριζόμενοι στην αυθαίρετη διάλυση του αρραβώνα, αποφάσισαν ότι ο Γεώργιος Γιαννάκης υποχρεούταν να καταβάλει την ποινική ρήτρα των 200 φοινίκων. Ο δεσπότης όμως δεν είχε περαιτέρω αρμοδιότητα επιβολής των κυρώσεων, αφού στη Σκύρο υπήρχε πια το ειρηνοδικείο ως το μόνο επίσημο όργανο απονομής της δικαιοσύνης. Γι' αυτό και διαβίβασε την υπόθεση στο ειρηνοδικείο, το οποίο και επελήφθη βάσει του δεσποτικού εγγράφου. Το έγγραφο αυτό πρέπει να θεωρήσουμε ότι κάλυπτε την προφορική αγωγή του πατέρα της μνηστής, ο οποίος εμφανίζεται ως ενάγοντας με ενάγόμενο τον Γεώργιο Γιαννάκη.

Πράγματι το ειρηνοδικείο κάλεσε με έγγραφη κλήση τον Γεώργιο Γιαννάκη, ο οποίος απολογούμενος αφενός μεν διαμαρτυρήθηκε γιατί η κρίση του κλήρου έγινε εν αγνοία και απουσία του, αφετέρου δε πρόβαλε δυο ουσιαστικούς ισχυρισμούς. Πρώτον ότι το συμφωνητικό του αρραβώνα δεν τον δέσμευε γιατί ούτε παρών ήταν κατά τη σύνταξή του ούτε το είχε υπογράψει. Και δεύτερον ότι για τη διάλυση της μνηστείας ευθύνεται ο πατέρας της μνηστής ο οποίος είχε έλθει σε προστριβή μαζί του και δεν τον ήθελε για γαμπρό γι' αυτό μάλιστα είχε αποκρούσει τις γενόμενες

43. Αρμεν. Εξάβιβλος Δ, α, 12· Α. Σιφωνιού - Καραπά, Μ. Τουρτόγλου, Σ. Τρωϊάνου, Μανουήλ Μαλαξού Νομοκάνων, Επετηρίς Κ.Ε.Ι.Ε.Δ. τ. 16-17 (1972), σ. 12-15 (κεφ. 60 α').

μεσολαβήσεις και σχεδίαζε να παντρεύει την κόρη του με τον γιό της Άννας Δαφνούλη, ονόματι Μιχαλάκη. Προς απόδειξη των ισχυρισμών του επικαλέστηκε τη μαρτυρία του γραφέα του συμφωνητικού, ο οποίος κληθείς από το δικαστήριο κατέθεσε ενόρκως ότι πράγματι ο Γιαννάκης δεν παρίστατο όταν γράφτηκε το συμφωνητικό ούτε το είχε υπογράψει. Πρόσθεσε όμως ότι γνώριζε το συμφωνητικό και το περιεχόμενό του, αφού ο πατέρας της μνηστής τού είχε επιδώσει το σχετικό έγγραφο το οποίο αυτός κατά την εθιμοτυπική τάξη του τόπου το παρέλαβε και το εγγείρισε στον γραφέα. Για δε τον δεύτερο ισχυρισμό του επικαλέστηκε τη μαρτυρία των δύο προσώπων που είχαν μεσιτεύσει για την επανασύνδεση της σχέσης, οι οποίοι και βεβαίωσαν ενόρκως την άκαρπη μεσολάβησή τους. Επικαλέστηκε επίσης τη μαρτυρία δύο ακόμα προσώπων που παραδέχτηκαν ότι είχαν ακούσει πως ο παπα-Δημήτρης Ανδρέου προόριζε για νέο γαμπρό του τον Μιχαλάκη της Άννας Δαφνούλη. Αυτή μάλιστα η Άννα Δαφνούλη, εξετασθείσα ως μάρτυρας ομολόγησε ότι η φήμη για τον αρραβώνα του γιού της προήλθε από την ίδια.

Το δικαστήριο επί τη βάσει των μαρτυρικών καταθέσεων μόρφωσε τη γνώμη ότι και οι δύο διάδικοι είχαν ευθύνες. Ο μεν ενάγων παπα-Δημήτρης Ανδρέου, γιατί αρνήθηκε να δεχτεί την επανασύνδεση της σχέσης των μνηστευμένων παρά τη μεσολάβηση ευυπολήπτων ανθρώπων. Ο δε εναγόμενος Γεώργιος Γιαννάκης γιατί δεν ακολούθησε την κανονική διαδικασία λύσης της μνηστείας του. Ως τέτοια διαδικασία υποθέτουμε ότι εννούσε την παροχή της άδειας του δεσπότη, δεδομένου ότι από την ημέρα του αρραβώνα δεν είχαν περάσει τα δύο χρόνια μέσα στα οποία έπρεπε κατά τον Νόμο να γίνει ο γάμος⁴⁴ και μετά την παρέλευση των οποίων οι μνηστευμένοι αποδεσμεύονταν⁴⁵.

Εξάλλου το δικαστήριο έκρινε ως ισχυρό το συμφωνητικό του αρραβώνα με την ποινική ρήτρα, μολονότι κατά τη σύνταξή του ο μνηστήρ ούτε παρών ήταν ούτε το υπέγραψε. Θεώρησε προφανώς ότι κατά τη συνήθεια του τόπου (η οποία όπως φαίνεται ακολουθούσε κάποιο τυπικό με γονυκλισίες κ.λ.π.) η επίδοση του εγγράφου στον απόντα συμβαλλόμενο και η από αυτόν παράδοση στον γραφέα, σήμαινε την εκ των υστέρων έγκριση και αποδοχή του. Ως πρόσθετο λόγο το δικαστήριο επικαλείται την απόφαση της εκκλησιαστικής κρίσης και την τοπική συνήθεια. Η αναφορά στην τοπική συνήθεια δεν διευκρινίζεται, υποθέτουμε όμως ότι αφορά τη συμφωνία για το γαμικό πρόστιμο και την αθετησή της.

44. Σε παρόμοια υπόθεση της 13/2/1734, η απόφαση του Εκκλησιαστικού κριτηρίου Σκύρου αναφέρει: «εδώσαμε διορία δύο και τρεις χρόνους και βλέποντας το αμετάτρεπτον της γνώμης αυτού, τους έχωμε χωρισμένους και αλλότριους από αλλήλους, παρέχομαι δε εις αυτούς άδειαν και εξουσίαν προς έτερον χωρήσαι γάμον ανεμποδίστως και το εν μέρος και το άλλο» (Α.Ε.Σ. έγγρ. 82 και 103).

45. Αρμεν. Εξάβιβλος Δ, α, 17.

Ως προς το ποσοστό ευθύνης εκάστου, η εκτιμηθείσα από το δικαστήριο αναλογία ήταν κατά τα τρία πέμπτα σε βάρος του εναγόμενου Γιαννάκη και κατά τα δύο πέμπτα σε βάρος του ενάγοντα παπα-Δημήτρη Ανδρέου. Και με την αναλογία αυτή επέβαλε στον εναγόμενο να πληρώσει στον ενάγοντα το πρόστιμο του αρραβώνα, όχι όμως ολόκληρο το ποσόν των 200 φοινίκων αλλά μειωμένο κατά τα δύο πέμπτα της ευθύνης του αντιδίκου, ήτοι κατά 80 φοίνικες, τους οποίους έτσι θα έχανε ο ενάγων. Περίπου με την ίδια αναλογία κατένειμε και τη δαπάνη των δικαστικών εξόδων, τα οποία κατά τα δύο τρίτα βάρυναν τον εναγόμενο και – υποθέτουμε – κατά το ένα τρίτο τον ενάγοντα.

Η απόφαση ήταν εφέσιμη εντός 24 ωρών. Αλλά μη ασκηθείσης έφεσης κατέστη ανέκκλητη.

**Αγορά ζώων με αντιπρόσωπο. Αποπληρωμή τιμήματος.
Ευθύνη έμμεσου αντιπρόσωπου**

Ἀριθ. 15

Ἀπόφ. Πολ.

Ἑλληνική Πολιτεία

Τὸ Εἰρηνοδικεῖον Σκύρου

Ἀναγνοῦν ἀναφορὰν πρὸς τὸ Εἰρηνοδικεῖον τοῦτο τῶν 16 ἑβριου 1831 τοῦ κ. Γεωργίου παπα-Μαλαματίνη δι' ἧς ἐσωκλεῖον ἔν ἔγγραφον γεγραμμένον παρὰ τοῦ Δ. Τζικούρη ἀναφέρει ὅτι μετὰ τὸ 1830 ἦτον ὁ αὐτὸς Γεώργιος μεσίτης τοῦ Ἀνθίου Μητιλιναίου καὶ τοῦ ἠγόρασε παρὰ τῶν ἐδῶ πολιτῶν πέντε μουλάρια καὶ ὅτι μετὰ τούτων ἠγόρασεν καὶ ἔν ἀπὸ τὸν ἀποβιώσαντα Αὐράμιον ἠγούμενον τῆς μονῆς τοῦ Ἀγίου Δημητρίου διὰ γρόσια 260, ἐκ τῶν ὁποίων ἐμίναν ἀπλήρωτα γρόσια 60 καὶ ὅτι ὁ κ. Ἀνθύμος ἀγοραστής ὑπῆγεν νὰ ἐμπορευθῇ εἰς Κούμην καὶ αὐτὸς ἦτον κομιστὴς αὐτοῦ ὑπομίσθιος εἰς τὸν παπα-Ἀνθυμον καὶ ὅτι ἀφ' οὗ αὐτὸς ἐπίστρεψεν ἐνταῦθα ὁ κ. Δ. Τζικούρης κατὰ τὸ 1830 ὑποχρέωσεν τὸν Γ: διὰ ξένον χρέος τοῦ Ἀνθίου καὶ ἐπλήρωσεν πρὸς τὸν Δ. Τζικούρη τὰ ἐλείποντα γρόσια 60, καὶ ἐξαιτεῖται παρὰ τοῦ Δικαστ. τούτου νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν Δ. Τζικούρη νὰ τοῦ πληρώσῃ τὸ διπλοῦν ὅσων ἀδίκως τοῦ ἐπῆρεν καὶ 50 γρόσια συνηγορικά, ὅλα γρόσια 170.

Ἀναγνοῦν ἐπομένως ἀπολογίαν τοῦ κ. Δ. Τζικούρη τῶν 28 ἑβριου 1831 δι' ἧς ἀναφέρει ὅτι τὸ μουλάριον ὅπου ἐπόλησεν ὁ Αὐράμιος εἰς τὸν Γεώργιον Μαλαματίνη ἦτον ἰδικόν του καὶ ἦτον ἀτελείωτη ἢ πληρωμὴ καθὼς τὸ ἔγγραφον ὅπου εἰς